

РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. Кюстендил, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Симона Р. Цикова
като разгледа докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20221500500376 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Делото е образувано по въззивна жалба, подадена от адв.П. С. от АК – Б., в качеството му на пълномощник на „*****“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ул.,***** *****, представлявано от управителя Р.М., насочена против решение №260492 от 22.12.2021г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по гр.д.№274/2021г. по описа на същия съд.

С обжалвания първоинстанционен съдебен акт Районен съд – Кюстендил е осъдил „*****“ ЕООД да заплати на А. Т. М., с ЕГН *****, с адрес в гр.К., ул.,***** ** следните суми: брутно трудово възнаграждение за м.07.2018 г. за сума в размер на 513.06 лв., както и 127.69 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода 30.08.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, брутно трудово възнаграждение за м.02.2019 г. в размер на 566.72 лв., както и 107.68 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода от 30.03.2019г. до датата на исковата молба, брутно трудово възнаграждение за м.03.2019г. в размер на 566.80 лв., както и 102.81 лв. - лихва за забава за периода 30.04.2019 г. до датата на исковата молба; брутно трудово възнаграждение за м.април 2019 г. в размер на 566.72 лв., както и 98.07 лв. - лихва за забава за периода 30.05.2019 г. до датата на исковата молба, брутно трудово възнаграждение за м.май 2019г. в размер на 510.05 лв., както и 83.87 лв.-лихва за забава за периода 30.06.2019г. до датата на исковата молба, като брутните трудови възнаграждения се дължат ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 11.02.2021г. до окончателното изплащане. Осъдил е „*****“ ЕООД да заплати на А. Т. М. сумата от 1161.76 лв., представляваща неизплатени командировъчни пари за периодите 21.10.2018г.-28.10.2018г., 21.12.2018г.-31.12.2018г. , 01.01.2019г.-02.01.2019г. и 28.02.2019г.,

ведно със законна лихва, считано от 11.02.2021г. до окончателното изплащане, както и сумата от 1360.13 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2017г., 2018 и 2019г., ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Отхвърлил е предявените от А. Т. М. против „*****“ ЕООД икове по чл.86 ЗЗД за сума в размер на 254.86 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху дължимите командировъчни пари за периода 31.10.2018г. до 11.02.2021. Прекратил е производството по делото по предявените икове от А. Т. М. против „*****“ ЕООД по чл.128 т.2 КТ и по чл.245, ал.2 КТ вр. Чл.86, ал.1 ЗЗД за неизплатени брутни трудови възнаграждения и обезщетения за забавено плащане върху тях, както следва: за сумата от 510 лв.-за м.06.2018г., ведно със сумата от 135.58 лв.-лихва за забава за периода 30.06.2018г. до 11.02.2021г., за сумата от 510 лв.-за м.08.2018г., ведно със сумата от 126.80 лв.- лихва за забава за периода 30.08.2018г. до 11.02.2021г., за сумата от 510 лв.-за м.09.2018г., ведно със сумата от 122.55 лв.-лихва за забава за периода 30.09.2018г.-11.02.2021г., за сумата от 510 лв.за м.10.2018г., ведно със сумата от 118.15 лв.-лихва за забава за периода 30.10.2018г.-11.02.2021г. Осъдил е „*****“ ЕООД да заплати на А. М. деловодни разноси в размер на 650 лв, и да заплати по сметка на РС гр. Кюстендил държавна такса по делото в размер на 263.33 лв, както и изплатеното възнаграждение за вещо лице в размер на 273 лв.

Първоинстанционното решение се обжалва в осъдителните му части с аргументи за неговата неправилност и незаконосъобразност, с оплакване, че същото е постановено без обсъждане на събраните доказателства по делото.

Навеждат се доводи, че първоинстанционният съд се е произнесъл по нередовна искова молба. Въззивникът счита, че съдът неправилно е допуснал изменение на размера на предявените икове и на периода от време, за който се претендира лихва за забава върху главниците от ищеца, като подчертава, че до приключване на съдебното дирене в първата инстанция може да се измени само размера на предявен иск. Твърди, че при присъждане на разноските по реда на чл. 78 ГПК, съдът следвало да съобрази решението си с направения от ищеца отказ от предявените си икове за заплащане на трудови възнаграждения за м. юни, август, септември и октомври на 2018г., като изрично, след дадени от първоинстанционния съд указание, заявява в „поправена“ въззивна жалба, че не желае изменение на съдебното решение по реда на чл.248 от ГПК. Приема за неправилни изводите на съда, с които е оставено без уважение възражението му за изтекла давност по отношение на исковата претенция за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2017г., като съдът е приел като начална дата за започване на давността 30.05.2019г. - датата на прекратяване на трудовото правоотношение, и излага становище, че правото на ползване на отпуск за 2017г. се погасило по давност на 31.12.2019г. , като същевременно сочи, че за 2017г. ищецът е използвал целия си платен отпуск за 2017г. и същият му е изплатен. Твърди, че атакуваното решение е лишено от мотиви и не е съобразено със събраните доказателства по делото, било налице явно несъответствие между заключението на в.л. и диспозитива му, а съдът не бил посочил в мотивите доказателствата, въз основа на които е определил съответните суми. Релевира доводи в подкрепа на възражението си за неоснователност на предявените икове и излага становище, че в случая било налице изпълнение на трудовите задължения на ищеца към ответника, подчертавайки, че след 31.01.2019г. ищецът не бил претърпял работна сила, а в резултат на проявена от негова страна груба небрежност, дружеството претърпяло загуби. Смята, че съдът неправилно не бил обсъдил в решението си събраните доказателства в тази насока. Изключва свое виновно поведение като допълва, че в резултат на счетоводни пропуски на ищеца била начислявана заплата до м.май 2019г. Акцентира върху представените с отговора на исковата молба писмени доказателства, удостоверяващи изплащането по банков път на трудовите възнаграждения на ищеца за м.юни до м.октомври на 2018г. и за м.февруари до м.май на 2019г., както и на командировъчните за процесния период, като прави подробна разбивка на изплатените в полза на ищеца суми за заплати,

обезщетения за ползван отпуск и командировка за времето, за което е работил в ответното дружество в периода 2017г.-2019г. Счита, че съдът следвало да назначи СТЕ за проверка на претенцията на ищеца, предвид отричането ѝ от страна на ответника и представените писмени доказателства.

Прави се искане за отмяна на решението в обжалваните части, отхвърляне на предявените искове и отмяна на решението в частта за разноските, като следствие от отмяна на решението по същество и отхвърляне на исковете (вж. „жалба /поправена/“, представена с молба с вх.№263458/22.06.2022г.).

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна А. Т. М.. След връчване на препис на въззиваемия от поправената жалба, представена с молба с вх.№263458/22.06.2022г., депозирана във връзка с дадени от съда указания за уточняване дали във връзка с оплакванията в жалбата страната прави искане за изменение на решението в частта за разноските, ответникът по жалбата А. М., чрез пълномощника му адв.В.П. от АК-К., е представил писмен отговор, в който е изразил становище за неоснователност на жалбата. Доколкото първоинстанционният съд не е следвало да предоставя нов срок за отговор на въззивната жалба, тъй като срокът по първоначалната такава е изтекъл, депозираният отговор няма характеристиките на такъв по смисъла на чл.263 ал.1 от ГПК, но може да бъде приет като писмено становище, представено от страната.

ОС-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото и горепосочените въззивна жалба и отговор, намери въззивната жалба за допустима, като подадена в срок, от страна, която има право на жалба и срещу подлежащ на въззивен контрол съдебен акт.

Съдебният състав, след самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, в контекста на доводите и възраженията на страните, намира следното от фактическа страна:

РС-Кюстендил е бил сезиран с предявени от А. Т. М., с ЕГН *****, с адрес в гр.К., ул.,***** ** искове против „*****“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ул.,***** *****, които след частично десезиране на съда в първоинстанционното производство, се свеждат до такива с правно основание по чл.128 т.2 от КТ, чл.245 ал.2 от КТ във вр. с чл.86 ал.1 от ЗЗД, чл.215 от КТ и чл.224 ал.1 от КТ и предмет – осъждане на ответника да заплати на ищеца, както следва: 1/ неизплатени brutни трудови възнаграждения за месеците юли 2018г., февруари 2019г., март 2019г., април 2019г. и май 2019г., ведно с обезщетения за забава върху тях, считано от 30-то число на съответния следващ месеца до и включително деня преди подаване на исковата молба в съда – 10.02.2021г., или: brutно трудово възнаграждение за м.07.2018г. в размер на 513.06 лв., както и 127.69 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода от 30.08.2018г. до датата на подаване на исковата молба (10.02.2021г., вкл.); brutно трудово възнаграждение за м.02.2019г. в размер на 566.72 лв., както и 107.68 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода от 30.03.2019г. до датата на исковата молба (10.02.2021г., вкл.); brutно трудово възнаграждение за м.03.2019г. в размер на 566.80 лв., както и 102.81 лв. -лихва за забава върху тази сума за периода от 30.04.2019г. до датата на исковата молба (10.02.2021г., вкл.); brutно трудово възнаграждение за м.04.2019г. в размер на 566.72 лв., както и 98.07 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода от 30.05.2019г. до датата на исковата молба (10.02.2021г., вкл.); brutно трудово възнаграждение за м.май 2019г. в размер на 510.05 лв., както и 83.87 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода от 30.06.2019г. до датата на исковата молба (10.02.2021г., вкл.), ведно със законна лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 11.02.2021г., до окончателното изплащане; 2/ 1360.13 лв. - обезщетения за неизползван платен годишен отпуск за 2017г., 2018г. и 2019г. /566.72 лв. за 2017г., 566.72 лв. за 2018г. и 226.69 лв. за 2019г. /, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 11.02.2021г., до окончателното

изплащане и 3/ 1161.76 лв., представляваща неизплатени командировъчни пари за периодите 21.10.2018г. - 28.10.2018г., 21.12.2018г. - 31.12.2018г., 01.01.2019г. - 02.01.2019г. и 28.02.2019г. - общо 22 дни, ведно със законната лихва, считано от 11.02.2021г., до окончателното изплащане.

Ищецът е твърдял, че за периода от 24.01.2017г. до 30.05.2019г. се е намирал в трудово правоотношение с ответното дружество за длъжността „*****“ и през този период е полагал труд, включително и е изпълнявал трудовите си задължения извън мястото на постоянната му работа, бидейки командирован в чужбина. Посочил е, че след прекратяване на трудовото му правоотношение работодателят е останал задължен за горепосочените суми и на посочените основания, за което М. сезирал Дирекция „Инспекция по труда“ – гр.Б..

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал отговор, в който е оспорил предявените искове. Направил е възражение за погасяване по давност на претенцията за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2017г., а евентуално – за неоснователност на същата, поради това, че ищецът е ползвал отпуска и същият е бил заплатен. Подобни възражения са били наведени и относно платения годишен отпуск за останалите две години. По исковете по чл.128 т.2 и чл.215 от КТ е възразено да са неоснователни, тъй като дължимите трудови възнаграждения и командировъчни пари били изплатени от страна на работодателя. Възразено е, че след 31.01.2019г. ищецът не е полагал труд при ответника, както и, че М. със своето поведение при извършен превоз в К. Д. е причинил значителни имуществени вреди на дружеството.

От приетите като доказателства по делото копие от трудов договор и допълнително споразумение, разпечатки от дигитална карта, преписки, водени в ДИТ-Б., справки от КАТ относно собствеността на товарен автомобил и справка от ГД „Гранична полиция“, копия от платежни нареждания, фишове за заплати и извадки от разплащателни сметки на дружеството, от показанията на посочения от ответника свидетел Е. Е., както и от заключенията на съдебно-счетоводната експертиза – основна и допълнителна, е направен извод, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудов договор от 30.01.2017г., по силата на което ищецът е заемал длъжността „*****“ при ответника, с работно време с продължителност от 4 часа и основна заплата в размер на 232 лева, платима до 29-то число на следващия месец, при договорен платен годишен отпуск с продължителност от 20 работни дни. С допълнително споразумение от 15.01.2018г. е била договорена работа при пълно работно време от 8 часа и трудово възнаграждение в размер на 510 лв.

Вещото лице Р.Й. е установило, че в представените й ведомости било посочено, че за 2017г. ищецът е ползвал платен годишен отпуск, но е констатирана липсата на молба от работника за ползване на отпуск, както и заповед на работодателя, разрешаваща това. Вещото лице е констатирало още, че за месец юли 2018г. във ведомостта, изготвена от работодателя, е било посочено, че са отработени 22 дни, при основна месечна заплата от 510 лв. и ДТВ за ТСПО 3.06 лв. или общо 513. 06 лв. -брутно трудово възнаграждение, за което било посочено, че е изплатено по банков път, но експертът е констатирал, че в банковото извлечение липсва пояснение за изплатена заплата за м.07.2018г. Установено е също така, че за м. февруари 2019г. при отработени 20 дни, дължимо е било брутно трудово възнаграждение в размер на 566.72 лв., за което е отразено да е било изплатено по банков път, но вещото лице не е открило данни за такова заплащане. За м.март 2019г., във ведомостта за заплати били посочени изработени дни - 0, годишен отпуск 20 дни, брутно трудово възнаграждение 566. 80 лв. и заплата по банков път, но отново е констатирана липса на документи за реално плащане. Експертът е пояснил, че за този месец били начислени 20 дни платен годишен отпуск, като на вещото лице не били представени нито молба от работника, нито заповед от работодателя за това. За м.април 2019 г. били начислени 20 дни неплатен отпуск, като не били представени на вещото лице молба за такъв

отпуск, нито заповед на работодателя, като експертът е посочил, че ако този месец е бил отработен, то М. би имал правото да получи БТВ в размер на 566.80 лева (вж.л.175). За м.май 2019г. били отразени 18 отработени дни, брутно трудово възнаграждение в размер на 510. 05 лв., изплатено по банков път, като вещото лице не е намерило данни за такова плащане.

Експертът е посочил, че обезщетенията за неизползван платен годишен отпуск за процесните години са, както следва: за 2017г. - 566.72 лв., за 2018г. - 566.72 лв. и за 2019г. - 226.69 лв.

От заключението на вещото лице е установено, че по силата на заповед на работодателя с №5/28.10.2018г. ищецът е бил командирован в Г. и Д. за периода 29.10.2018г. до 20.12.2018г., общо 20 дни, като дължимата сума за командировъчни пари е била в размер на 2798.79 лв, както и, че със заповед №7/28.10.2018г. М. е бил командирован за срок от 03.01.2019г. до 27.02.2019г. -27 дни, с дължими командировъчни пари в размер на 2 957.21 лв. вещото лице е установило, че представените от ответника платежни документи установяват плащането на командировъчните пари по тези две заповеди.

Установено е, че за периодите от 21.10.2018г. - 28.10.2018г., 21.12.2018г. - 31.12.2018г., 01.01.2019г. - 02.01.2019г. и 28.02.2019г. - общо 22 дни, заповеди за командироване не са представени, но от разпечатките на дигиталната карта, приложени към исковата молба, е установимо, че за посочените периоди и дни А. М. е управлявал товарен автомобил с рег.№*****.

От намиращата се на л.185 от делото на КнРС справка е видно, че влекач с рег. №***** е марка „*****“ и е собственост на „*****“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ул.,„*****“ *****.

Според вещото лице, дигиталната карта на ищеца е била поставена в автомобила на 20.10.2018г., като същият е потеглил на 21.10.2018г.. За периода 21.10.2018г. -28.02.2018г. дължимите командировъчни са в размер на 422.46 лв., а за периода от 21.12.2018г. до 02.01.2019г. и за 28.02.2019г. дължимите командировъчни са в размер на 739.30 лв.

При тези данни районният съд е намерил исковите претенции за основателни и ги е уважил, изключая исковата претенция за присъждане на обезщетение за забава върху неплатените командировъчни пари за период, предшестващ датата на подаване на исковата молба в съда, която претенция е отхвърлил и решението в тази му част е влязло в сила.

За да уважи исковите за присъждане на неизплатени трудови възнаграждения, районният съд е приел за доказано, че страните са били в трудово правоотношение през процесния период и, че за ответника е възникнало задължението за всеки от месеците да изплати на работника лично срещу ведомост или срещу разписка трудово възнаграждение, което задължения същият не е изпълнил. Посочил е липсата на доказателства за неполагането на труд от страна на М., както и е изтъкнал, че осчетоводяването, че за месец март 2019г. и за месец април 2019г. същият е ползвал съответно платен и неплатен отпуск, не може да послужи като доказателство за това, предвид липсата на подадени молби за ползване на такива отпуски и издаването на съответни заповеди. На база заключението на вещото лице и изследваните от него банкови извлечения, е направен извод за липса на доказателства за заплащане на трудовите възнаграждения за процесните месеци, като върху дължимите суми е счетено, че се следва заплащане на основание чл.245 ал.2 от КТ във вр. с чл.86 ал.1 от ГПК на законна лихва от датата на която са станали изискуеми, а именно – 30-то число на месеца следващ този, за който се дължат.

Предявените искове за присъждане на обезщетения за неползвани платени годишни отпуски за 2017г., 2018г. и 2019г. са счетени за основателни, поради обстоятелството, че е намерено за недоказано ищецът да е ползвал отпуск или същия да му е платен. Съдът е посочил, че отразеното в счетоводството на ответника без налични молби от страна на

ищеца и заповеди от страна на работодателя водят до извод, че отпуски не са били ползвани, а отразените като изплатени суми за отпуск реално е е установено да са били заплатени. Съдът е разгледал възражението за изтекла давност за предявяване на иска по чл.224 ал.1 от КТ за 2017г. по чл.358 ал.1 т.3 от КТ и го е намерил за неоснователно. Посочил е, че съгласно тази разпоредба давностният срок за предявяване на иска по чл.224 ал.1 от КТ е 3-годишен, като започва да тече от деня, в който правото, предмет на иска, е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено, а при парични вземания изискуемостта се смята настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред – чл.358 ал.2 от КТ. Според КнРС, в конкретния случай давностният срок е започнал да тече от датата на прекратяване на трудовото правоотношение, което по данни от преписката от ДИТ-Б. е станало на 30.05.2019г., поради което към датата на подаване на исковата молба срокът не е бил изтекъл.

Претенцията за заплащане на командировъчни пари, районният съд е намерил за основателна, базирайки се на факта, че по делото е доказано, че ищецът е поставил дигиталната си карта в автомобила на ответника и този автомобил се е движил, в това число до Г. и Д.. При тези данни КнРС е приел, че независимо от липсата на заповед за командироване, за претендираните периоди ответникът дължи командировъчни пари в размерите, посочени от вещото лице.

Преценявайки гореизложеното, ОС-Кюстендил приема от правна страна, следното:

1. Относно валидността и допустимостта на първоинстанционното решение:

Въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че решението на РС-Кюстендил е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. Решението, в обжалваната му част е допустимо.

2. Относно правилността на решението:

Според съда, решението на КнРС в обжалваните осъдителни части е правилно и следва да бъде потвърдено, като на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на районния съд, които се споделят напълно, доколкото са задълбочени, аргументирани и основани на събраните по делото доказателства. По възраженията в жалбата може да се посочи следното:

На първо място, въззивникът счита, че районният съд се е произнесъл по нередовна искова молба, като най-общо възразява срещу подхода на ищеца при излагане на обстоятелствата, на които основава исковите си. Това възражение не е основателно и ако въззивният съд считаше, че исковата молба страда от нередовности, би оставил същата без движение, давайки на въззиваемия съответни указания за отстраняването им. В случая, действително в исковата молба е избран подход за излагане на фактите, посредством посочване на извършени от М. действия за защита на негови трудови права пред Дирекция „Инспекция по труда“ – гр.Б. и предприети от последната мерки, но това не е рефлектирало върху яснотата в твърденията и естеството на търсената защита.

Липсва и процесуално нарушения при произнасянето от съда по заявеното своевременно от ищеца искане за допускане изменения на исковите, съчетано с изявления за отказ от част от тях.

Във въззивната жалба се прави възражение, че правото на отпуск на ищеца за 2017г. се е погасило на датата 31.12.2019г., съгласно правилото на чл.176а ал.1 от КТ, поради което обезщетение за отпуска за тази година не се дължи. Дори само на база на това възражение може да се формира извод за неоснователността му. Действително, според чл.176а ал.1 от КТ, когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две

години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. правилно е и съждението, че правото на ползване на платен годишен отпуск за 2017г. би се погасило по давност на 31.12.2019г. Данните по делото обаче сочат, че трудовото правоотношение е било прекратено на 30.05.2019г., т.е. към датата на прекратяване на трудовото правоотношение това право не е било погасено и се е трансформирало в право на изплащане на парично обезщетение по чл.224 ал1 от КТ. Що се отнася до това от кога тече срокът за предявяване на иска за присъждане на обезщетението, то доводите на районния съд, в посока, че този срок тече от датата на прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл.358 ал.2 т.2 във вр. с ал.1 т.3 от КТ.

Оплакването във въззивната жалба за липса на мотиви в обжалвания съдебен акт е несъстоятелно. Съдът е посочил какви доказателства са събрани по делото, кои е кредитирал, изложил е правни доводи, основани на приложимите материални норми.

Въззивникът сочи, че не дължи заплащане на трудови възнаграждения, поради неизпълнение на задължението на М. да изпълнява работата добросъвестно и да престира работна сила при ответника. Твърди, че след 31.01.2019г. ищецът не е полагал труд в дружеството. Несъмнено е, че задължението на работодателя за заплащане на трудово възнаграждение на работника или служителя е функция на изпълнението на насрещното задължение на последния да престира труд по съществуващо трудово правоотношение. В конкретния случай, за месеците юли 2018г., февруари, март, април и май 2019г. трудовоправната връзка между страните е съществувала, предвид неоспорените от ответника данни, че прекратяването е извършено със заповед №20 от 30.05.2019г. Твърденията на дружеството в хода на цялото производство относно това дали, какво и до кога М. е работил са изключително противоречиви и взаимноизключващи се. От една страна се твърди, че от 31.01.2019г. ищецът не е работил. Същевременно, от събраните по делото доказателства, включително от констатациите на вещото лице, от показанията на свидетелката и от установеното от ДИТ-гр.Б. може да се направи несъмнен извод, че със заповед с №7/28.10.2018г., издадена от самия работодател, М. е бил командирован в Г. и Д. за срок от 03.02.2019г. до 27.02.2019г. и ищецът е извършил съответната работа, за което са му били заплатени командировъчни пари. Т.е. самият ответник опровергава твърдението си, че след 31.01.2019г. ищецът не е престира труд. Същевременно, от заключението на вещото лице е видно, че за процесните месеци, работодателят извънсъдебно е начислявал трудови възнаграждения, което е индicia за това, че предпоставките за дължимостта им са били осъществени. За месеците март и април 2019г. е осчетоводявано ползване на отпуски, каквито не се установи реално да са били ползвани, тъй като нито се представят молби, с които са били поискани, нито заповедни, с които са били разрешени. Доводите на въззивника в посока за недобросъвестно поведение на ищеца, довело до претърпяване на имуществени вреди са ирелевантни, тъй като не се установява да са били предприети никакви действия от страна на работодателя за ангажиране на имуществената отговорност на работника, още повече, че дори основанията за това да са били налице, при положение, че не е спазена предвидената в КТ процедура за това, прихващане с дължими трудови възнаграждения, т.е. удържки от същите по реда на чл.272 от КТ, не би могло да се извърши. Противно на посоченото в жалбата, показанията на свидетелката Е. не установяват липсата на полагане на труд през процесните месеци, тъй като свидетелката неколkokратно е заявила, че ѝ е известно, че курсът в Д. в края на месец февруари 2019г. е бил прекратен от страна на М., но и, че тя не е запозната с отношенията между работник и работодател нито преди, нито след това. Отново в подкрепа на вече изложения довод, че самият въззивник е изключително противоречив в доводите, които навежда, следва да се изтъкне и обстоятелството, че и във въззивната жалба същият твърди, че исковите трудови възнаграждения са били заплатени.

Последното не отговаря на установеното по делото, тъй като вещото лице е категорично, а изводите му са аргументирани и състоятелни, че представените от ответника

с отговора на исковата молба платежни документи не установяват плащания на исковите суми. Твърдящият да е погасил задължението чрез плащане следва да установи верността на това свое твърдение по несъмнен и категоричен начин, а в случая това не е сторено, като експертът за всяка претендирана сума е пояснил поради каква причина плащането ѝ не е установено с платежен документ.

По отношение на възраженията, че част от платените годишни отпуски, които ищецът твърди, че не е ползвал всъщност са били ползвани и са заплатени дължимите по КТ суми, следва да се посочи, че тези възражения се явяват голословни, предвид обстоятелството, че редът за ползване на платения годишен отпуск е формален и установен в чл.173 ал.1 от КТ, а именно – след писмено разрешение от работодателя. Последният се домогва да докаже ползване, но не представя доказателства нито да е било поискано такова, нито писмено да е било разрешено.

Възражението, че всички командировъчни пари за исковите периоди са били заплатени, не намира опора в доказателствата по делото, тъй като е установено и то по начин, който не е опроверган от данни в доказателствения материал, че плащанията, за които дружеството е представило документи, касаят командирования за други периоди, различни от процесните, за които са били издадени командировъчни заповеди, като настоящият случай не е такъв.

По изложените съображения, решението в обжалваната следва да се потвърди.

3. Относно разноските:

С оглед неоснователността на жалбата, на въззивника не се следват разноски.

Въззиваемият е направил и е претендирал разноски за въззивното производство – 650.00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, които му се следват.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260492 от 22.12.2021г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по гр.д.№274/2021г. по описа на същия съд, **в частите**, в които „*****“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ул. „*****“ ***** е осъдено да заплати на А. Т. М., с ЕГН *****, с адрес в гр.К., ул.„*****“ ** следните суми: брутно трудово възнаграждение за м.07.2018г. в размер на 513.06 лв., както и 127.69 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода 30.08.2018г. до датата на подаване на исковата молба, брутно трудово възнаграждение за м.02.2019г. в размер на 566.72 лв., както и 107.68 лв. - лихва за забава върху тази сума за периода от 30.03.2019г. до датата на исковата молба, брутно трудово възнаграждение за м.03.2019г. в размер на 566.80 лв., както и 102.81 лв. - лихва за забава за периода 30.04.2019г. до датата на исковата молба; брутно трудово възнаграждение за м.април 2019г. в размер на 566.72 лв., както и 98.07 лв. - лихва за забава за периода 30.05.2019г. до датата на исковата молба, брутно трудово възнаграждение за м.май 2019г. в размер на 510.05 лв., както и 83.87 лв.- лихва за забава за периода 30.06.2019г. до датата на исковата молба, ведно със законна лихва върху присъдените брутни трудови възнаграждения, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 11.02.2021г., до окончателното изплащане; сумата от 1161.76 лв., представляваща неизплатени командировъчни пари за периодите 21.10.2018г.-28.10.2018г., 21.12.2018г.-31.12.2018г., 01.01.2019г.-02.01.2019г. и 28.02.2019г., ведно със законна лихва, считано от 11.02.2021г. до окончателното изплащане, както и сумата от 1360.13 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2017г., 2018 и 2019г., ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и да му заплати разноски в размер на 650.00 лв. и е осъдил дружеството да

заплати по сметка на РС-Кюстендил държавна такса по делото в размер на 263.33 лв., както и изплатеното възнаграждение за вещо лице в размер на 273 лв.

В останалата част решението е влязло в сила, като необжалвано.

О С Ъ Ж Д А „*****“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ул.,*****“ ***** да заплати на А. Т. М., с ЕГН *****, с адрес в гр.К., ул.,*****“ ** сумата от **650.00 лева** (шестстотин и петдесет лева), представляваща сторени по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____